

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **T. D. N.,** zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2012, č. j. 9 Ca 420/2009 – 64,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2.880 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaná domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2012, č. j. 9 Ca 420/2009 – 64, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2009, č. j. CPR-13988-1/ČJ-2009-9CPR-V234, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, oblastního ředitelství služby

cizinecké policie Ústí nad Labem, inspektorátu cizinecké policie Chomutov ze dne 3. 9. 2009, č. j. CPUL-2037-45/ČJ-2009-044061-BALI, kterým bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2009 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 1 rok.

Městský soud nejprve posoudil jako neoprávněnou námitku uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí. Jedná se o lhůtu pořádkovou, s jejímž nedodržením zákon nespojuje žádné právní následky, byť v daném případě bylo řízení zahájeno po uplynutí této lhůty. Z toho, že příslušný orgán má (primární) povinnost zahájit řízení včas a nadřízený orgán má (sekundární) povinnost učinit opatření proti nečinnosti, nesplní-li příslušný orgán svoji primární povinnost, nelze dovozovat subjektivní právo osoby, která by měla být účastníkem takového řízení, na to, aby řízení, jež nebylo zahájeno v přiměřené lhůtě a u něhož nebyla v tomto smyslu zjednána náprava ani nadřízeným orgánem, již vůbec nebylo zahajováno nebo aby bylo zahájeno, avšak poté zastaveno bez uložení sankce účastníkovi, bylo-li by jinak na místě sankci uložit. Nedůvodná je námitka, že sdělení o výsledku kontroly nemělo být podkladem pro rozhodování správního orgánu o správním vyhoštění, neboť je nezákonné jeho užití je v rozporu s § 51 odst. 1 správního řádu. Z tohoto tvrzení není zřejmé, v čem žalobce spatřuje nezákonnost sdělení o výsledku kontroly. Tato listina byla důvodně použita jako podklad (důkaz). Nevyplývá z ní porušení zásady presumpce nevinny. Podmínkou pro uložení správního vyhoštění uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců není předchozí vyřešení otázky, zda byl jednáním žalobce spáchán přestupek. Není relevantní ani námitka ohledně porušení procesních práv žalobce spočívajícího v tom, že jeho zástupci nebylo umožněno nahlédnout do spisového materiálu týkajícího se kontroly provedené Úřadem práce v Mostě. Z obsahu důkazu (sdělení Úřadu práce v Mostě ze dne 21. 4. 2008 zástupci žalobce) vyplynulo, že se domáhal nahlížení do spisového materiálu osoby odlišné od žalobce. Není tak prokázáno, že Úřad práce v Mostě odmítl realizovat žalobcova procesní práva. Není důvodná ani námitka, že nebyl dostatečně zjištěn stav věci, když správní orgán neprovedl výslech svědků a nesejmul při kontrole otisky prstů. Správní orgány právem vyšly ze sdělení Úřadu práce v Mostě o výsledku kontroly a dalších listin (smlouvy a podklady pro sdělení o výsledku kontroly, faktury, výpis z obchodního rejstříku, výpis z evidence dočasně usídlených cizinců). Žalobce konkrétní osoby, které by měly být vyslechnuty, nenavrhl. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně. V době kontroly a na daném místě musela být osoba, která se prokázala žalobcovým průkazem totožnosti, a žalobce neoznačil jiné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že jeho doklady mohla disponovat jiná osoba. Jeho obecné tvrzení, že se za něj mohla vydávat jiná osoba, je nedostatečné. Důvodnou však soud shledal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců lze rozhodnutí o správním vyhoštění uložit za celkem čtyři skutkové podstaty jednání, které jsou svojí povahou naprosto odlišné, přičemž je zřejmé, že žalobce se nemohl kumulativně dopustit všech těchto jednání. Napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť z něj není zřejmé, zda žalobce pracoval bez povolení k zaměstnání, nebo provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. Správní orgány přesně a určitě nevymezily skutkovou podstatu a tím pádem nedostatečně kvalifikovaly jednání účastníka řízení. Městský soud proto rozhodnutí žalované zrušil, a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalovaná jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že ve svém rozhodnutí přesně a jednoznačně vymezila skutkovou podstatu jednání účastníka řízení, přičemž poukázala na konkrétní pasáže z odůvodnění na straně 2 odst. 3 a straně 4 odst. 2. Stěžovatelka dále odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 61/2011 – 96 a č. j. 2 As 62/2011 - 77 vydané v obdobných věcech a navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu a uvedl, že je mu známo několik skutkově shodných řízení, ve kterých městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a řízení bylo zastaveno (např. rozsudek městského soudu č. j. 6 Ca 341/2009 - 40). Vzhledem k tomu by podle něj postup správního orgánu, kterým by mu bylo uloženo správní vyhoštění, byl v rozporu se zásadou legitimního očekávání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatelka brojí proti závěru městského soudu, že správní orgány přesně a určitě nevymezily skutkovou podstatu, tj. nedostatečně kvalifikovaly jednání účastníka řízení. Tvrdí opak a poukazuje na některé pasáže svého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud shledal tuto jedinou stížní námitku nedůvodnou.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Ze správního rozhodnutí přitom musí být jednoznačně seznatelné, zda cizinec a) byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo b) provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, nebo c) bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal, nebo d) takové zaměstnání cizinci zprostředkoval, případně že svým jednáním naplnil několik z těchto skutkových podstat zároveň (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 - 67, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Pokud by bylo vycházeno pouze z těch pasáží žalobou napadeného rozhodnutí, na které stěžovatelka nyní poukazuje, bylo by nutno učinit závěr, že kvalifikace jednání

žalobce byla skutečně jednoznačná. V uvedených pasážích (str. 2 odst. 3 a str. 4 odst. 2 žalobou napadeného rozhodnutí) se totiž hovoří pouze o tom, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení je podmínkou výkonu zaměstnání. Na jiných místech žalobou napadeného rozhodnutí (str. 6 odst. 4 a str. 7 odst. 4) se však uvádí následující: „*V rámci kontroly bylo zjištěno, že účastník řízení v uvedeném objektu v měsíci srpnu 2008 provozoval dani podléhající výdělečnou činnost, aniž by k tomu měl oprávnění podle zvláštního právního předpisu, neboť v době kontroly nebyl zapsán v obchodním rejstříku.*“ [...] „*Na podkladě zjištěných skutečností a po zhodnocení všech uvedených okolností případu dospěl odvolací orgán k závěru, že nalézací správní orgán dostatečně prokázal skutečnost, že účastník řízení v objektu společnosti Maurice Ward & Co. s.r.o. v Korozlukách, kde provozovala svoji činnost společnost Euromantec CZ s.r.o., provozoval v měsíci srpnu 2008 dani podléhající výdělečnou činnost, aniž by k tomu měl oprávnění podle zvláštního právního předpisu. V době kontroly neměl živnostenské oprávnění, neboť v obchodním rejstříku je zapsán až od 29. 11. 2008. Zároveň bylo zjištěno, že pracovní činnost účastník řízení vykonával, aniž by mu bylo uděleno příslušným úřadem práce povolení k zaměstnání.*“

I když je v žalobou napadeném rozhodnutí nejprve jednání žalobce kvalifikováno jako výkon zaměstnání bez povolení k zaměstnání, posléze již tato kvalifikace není dodržována. V citovaných pasážích se hovoří o tom, že žalobce provozoval dani podléhající činnost, aniž by k tomu měl oprávnění podle zvláštního předpisu, popř. že naplnil obě zmíněné skutkové podstaty. Rozhodnutí je z tohoto důvodu vnitřně rozporné, neboť v něm není jednoznačně vymezeno, zda žalobce naplnil skutkovou podstatu ad a) (byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání), ad b) (provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu) nebo obě tyto skutkové podstaty.

Nejvyšší správní soud s ohledem na popsané konkrétní okolnosti posuzovaného případu dospěl ve shodě s městským soudem k závěru, že kvalifikace jednání žalobce nebyla v žalobou napadeném rozhodnutí vymezena jasně a jednoznačně. Tato vada zakládá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí (viz obdobně již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 - 67).

Pokud stěžovatelka poukazovala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 61/2011 - 96, a ze dne 6. 6. 2011, č. j. 2 As 62/2011 - 77, pak je nutno uvést, že v každém z těchto rozhodnutí bylo nutné posuzovat konkrétní skutkové okolnosti případu, které se mohly lišit (zcela zásadní mohou být zejména rozdíly v obsahu žalobou napadeného rozhodnutí, soudu předloženého spisového materiálu, ale také samotné žaloby či kasační stížnosti). Také ve výše citovaných rozsudcích (č. j. 1 As 70/2010 - 99 a 7 As 98/2010 - 67) byl posuzován obdobný skutkový stav a s ohledem na konkrétní okolnosti posuzovaného případu musely být učiněny částečně odlišné závěry, co do hodnocení skutkového stavu. I v nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud rozhodoval s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti, přičemž postupoval zcela ve shodě s právními názory vyslovenými ve všech uvedených rozsudcích. Jak nakonec uvedl Ústavní soud například ve svém usnesení ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. II. ÚS 647/10 (dostupné na http://nalus.usoud.cz), rozhodnutí soudu je výsledkem nezávislého soudního

rozhodování v konkrétní věci s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu; nelze proto požadovat, aby soudy vždy rozhodovaly stejně, byť v odlišných kauzách.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že žalovaná neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce zastoupený na základě plné moci advokátem měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v podobě nákladů na zastoupení advokátem. Náklady spočívají v odměně advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) v hodnotě 2.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen: „advokátní tarif“)] a v náhradě hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, která činí 480 Kč. Jelikož má žalobce právo na náhradu těchto nákladů proti stěžovatelce, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je stěžovatelka povinna nahradit žalobci k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení ve výši 2.880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu